

Sygn. akt: III AUa 285/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Ewa Naze

Sędziowie: SSA Dorota Rzeźniowiecka

SSA Beata Michalska (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2014 r. w Łodzi

sprawy **G. M.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o przeliczenie emerytury,

na skutek apelacji wnioskodawczyni

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 30 grudnia 2013 r., sygn. akt: VIII U 5303/13;

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 285/14

UZASADNIENIE

Ubezpieczona G. M. w dniu 29 sierpnia 2013r. odwołała się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z dnia 31 lipca 2013 r. , wskazując nr decyzji (...), odmawiającej jej prawa do obliczenia emerytury na podstawie ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2013r., poz.1442 ze zm). Ubezpieczona wniosła o pozytywne rozpatrzenie jej sprawy i zasądzenie „stosownej rekompensaty” począwszy od roku 1996, ponieważ z załączników do skarżonej decyzji wynika, że wyliczona emerytura została błędnie obliczona od daty jej przyznania , tj. od 1 grudnia 1996r. Na rozprawie w dniu 17 grudnia 2013 r. ubezpieczona wyjaśniła, iż w jej ocenie wysokość emerytury została zaniżona. Wg jej obliczeń, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyliczony z 7 kolejnych lat kalendarzowych, tj.1980-1986 jest wyższy od obecnie ustalonego i winien wynieść 109,30%.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie, argumentując, że

odmówił „przeliczenia emerytury”, gdyż ubezpieczona od 11 września 2009r. ma przyznane prawo do emerytury po osiągnięciu wieku 60 lat. W tej sytuacji brak podstaw do ponownego przyznania prawa do tego świadczenia oraz ustalenia jego wysokości w oparciu o art. 53 ust.3 i 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Wyrokiem z 30 grudnia 2013 r., w sprawie o sygn. akt VIII U 5303/13, Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło po następujących ustaleniach faktycznych i prawnych:

G. M., ur. (...), wcześniejszą emeryturę przyznaną decyzją ZUS z 22 października 1996 r. pobierała od 1 grudnia 1996 r. na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 26 stycznia 1990 r. w sprawie wcześniejszych emerytur dla pracowników zwalnianych z przyczyn dotyczących zakładu pracy. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął dochód, który stanowił podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 7 lat kalendarzowych 1988-1994 ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru 95,70 % oraz kwotę bazową 804,03 zł. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono 32 lat i 2 miesiące okresów składkowych oraz 3 lata okresów nieskładkowych. Emerytura wyniosła 530,92 zł brutto. Przez kolejne lata emerytura była waloryzowana. Decyzją z dnia 15 października 2001 r. ZUS przeliczył wnioskodawczyni od 1 października 2001 r., to jest miesiąca złożenia wniosku emeryturę z tytułu osiągnięcia wieku emerytalnego 55 lat, obliczając jej wysokość i przyjmując do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 10 lat kalendarzowych 1981-1990 ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru 101,24 % oraz kwotę bazową 804,03 zł. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono 32 lat i 2 miesiące okresów składkowych oraz 3 lata okresów nieskładkowych. Emerytura wyniosła 862,22 zł brutto. Decyzją z dnia 15 czerwca 2009 r. ZUS od dnia 1 stycznia 2009 r. dokonał przeliczenia emerytury wnioskodawczyni przyjmując do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych 1980-1989 ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru 105,35 %. Do ustalenia wysokości emerytury ZUS uwzględnił 33 lata, 10 miesięcy okresów składkowych oraz 3 lata okresów nieskładkowych. Po przeliczeniu emerytura od wyniosła 1.237,50 zł. Decyzją z dnia 11 września 2009 r. z uwagi na ukończenie powszechnego wieku emerytalnego ZUS przyznał wnioskodawczyni emeryturę, do której ustalenia wysokości przyjął dotychczasową podstawę wymiaru, to jest podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych 1980-1989 ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru 105,35 %. Do ustalenia wysokości emerytury ZUS uwzględnił 33 lata, 10 miesięcy okresów składkowych oraz 3 lata okresów nieskładkowych. Emerytura wyniosła 1.237,50 zł. Pobierając emeryturę ubezpieczona pozostawała w zatrudnieniu, zatem organ rentowy długość zatrudnienia doliczał jej do okresów składkowych, wydłużając je.

Po nabyciu prawa do emerytury po ukończeniu powszechnego wieku emerytalnego ubezpieczona nie udokumentowała 30 miesięcy ubezpieczenia, zatem prawomocną decyzją z 9 grudnia 2011 r. odmówiono jej prawa do zmiany podstawy wymiaru emerytury. W dniu 9 lipca 2013 r. wnioskodawczyni wniosła o emeryturę przy uwzględnieniu wynagrodzeń uzyskiwanych w okresie pracy w (...) Spółdzielni (...) w Ł. w latach 2010-2013. W załatwieniu tego wniosku ZUS policzył wnioskodawczyni wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 10 lat kalendarzowych 1993-2002, który wyniósł 37,14 % oraz z 20 lat kalendarzowych 1971-2012, który wyniósł 90,34 %, co okazało się dla wnioskodawczyni mniej korzystne i decyzją z dnia 31 lipca 2013 r. odmówiono prawa do przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia na podstawie art. 111 ustawy emerytalnej.

W uzasadnieniu stanu prawnego Sąd Okręgowy powołał art. 53 ust. 1 w zw. z art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U z 2013r. , poz. 1442 z późn. zm.), zgodnie z którym emerytura ubezpieczonych urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 r. wynosi 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, oraz po 1,3 % podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych i po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych, natomiast obliczenie świadczenia na podstawie art. 53 ust.4 stosuje się, jeśli ubezpieczona po nabyciu prawa do emerytury podlegała co najmniej 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom społecznym lub rentowym. Nadto przywołał art. 15 ust. 1 i 6 oraz art. 110 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego. Sąd Okręgowy wskazał przy tym, że po nabyciu prawa do emerytury decyzją z 11 września 2009r., wnioskodawczyni nie

podlegała co najmniej 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu, a poszczególne okresy zatrudnienia doliczono jej do stażu pracy, jako okresy składkowe.

Sąd Okręgowy oparł też rozstrzygnięcie na treści art. 111 ust. 1, w myśl którego wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,
- 2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,
- 3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

W myśl art. 111 ust. 2 wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, obliczony na zasadach określonych w art. 15, mnoży się przez kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia. W myśl ust. 2 art. 111 wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, obliczony na zasadach określonych w art. 15, mnoży się przez kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia.

W ocenie sądu pierwszej instancji, nie jest możliwe na podstawie obowiązujących

przepisów ponowne obliczenie emerytury, jak chce odwołująca, przy wzięciu pod uwagę 7 kolejnych lat – tj. 1980-1986. Do obliczenia ewentualnej wysokości emerytury policzono na nowo wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury z 10 i 20 lat, ale niestety okazały się one dla wnioskodawczyni mniej korzystne. W rezultacie tych rozważań odwołanie oddalono na podstawie art.477¹⁴ §1 k.p.c.

Apelację od wyroku wniosła ubezpieczona, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu:

- naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, a w szczególności art. 111 ust. 1 pkt. 1 u.e.r.f.u.s. przez jego bezzasadne niezastosowanie i przyjęcie, iż na podstawie obecnych przepisów policzenie emerytury przy wzięciu pod uwagę 7 kolejnych lat - 1980 - 1986 nie jest możliwe,

- naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, a w szczególności art. 328 §2 k.p.c., przez nie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku, nie wskazanie przyczyn, dla których nie zastosowano w niniejszej sprawie normy art. 111 ust. 1 pkt 1 ustawy.

W ocenie apelującej sąd pierwszej instancji błędnie oddalił odwołanie i odmówił jej przeliczenia emerytury na podstawie art.111 ust.1 pkt 1 u.e.r.f.u.s. Apelującą przytoczyła treść art.111 ust,1 pkt 1-3 ustawy. Pierwszą możliwością jest wskazanie innego tak samo długiego okresu z okresu, który był uwzględniany poprzednio, a więc jeśli podstawa była ustalona z okresu kolejnych trzech lat wybranych z ostatnich 12 lat (w przypadku nabycia prawa przed 1992 r.) albo z ośmiu kolejnych lat wybranych z okresu 17 lat (jeśli wniosek o świadczenie był złożony w 1997 r.), należy wskazać odpowiednio inne trzy lata z poprzednich 12 lat albo inne osiem lat z okresu poprzednich 17 lat. Podkreśliła, że pierwszy wniosek o emeryturę został złożony 14 października 1996r. Przypomniała, że do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto dochód, który stanowił podstawę wymiaru składek z 7 lat kalendarzowych, tj. od stycznia 1988r. do grudnia 1994r. Stosownie do art. 7 ust.1 pkt.5 ustawy z 17 października 1991r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. nr 104, poz. 450 ze zm.), podstawę wymiaru emerytury w dacie składania wniosku stanowiła przeciętna, zwaloryzowana kwota wynagrodzenia lub dochodu, która

stanowiła podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 7 lat kalendarzowych wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 16 lat kalendarzowych, jeżeli wniosek o świadczenie zostanie zgłoszony do 31 grudnia 1996r. Zatem okres, z którego wybrano wskazane 7 lat kalendarzowych to okres od stycznia 1980 r. do grudnia 1995 r. Odnosząc się w tej sytuacji do brzmienia art. 111 ust. 1 pkt. 1 u.e.r.f.u.s. należy przyjąć, iż w przypadku apelującej przeliczenie podstawy wymiaru emerytury może nastąpić przez wskazanie innych kolejnych 7 lat z okresu od stycznia 1980r. do grudnia 1995 r. Dlatego zdaniem apelującej uzasadnione jest przyjęcie proponowanego przez nią okresu : od 1980r. do 1986 r. W uzasadnieniu powołała wyrok Sądu Najwyższego z 18 maja 2007 r., I BU 13/2006, iż w przypadku przyjęcia za podstawę wymiaru emerytury podstawy wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy (art. 21 ust. 1 pkt 1 u.e.r.f.u.s.) wysokość emerytury może być obliczona ponownie na podstawie art. 111 ust. 1 pkt 1 tej ustawy z takiej samej liczby lat kalendarzowych mieszczących się w okresie wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru pobieranej wcześniej renty. Nadto wskazała na wyrok Sądu Apelacyjnego w K. 28 września 2004r., w sprawie o sygn. III AUa 1357/03, w którym stwierdzono, iż prawidłowa wykładnia art. 111 ust. 1 pkt. 1 u.e.r.f.u.s. winna uwzględniać jedynie to, że zgłoszona na zasadach w nim przewidzianych podstawa wymiaru będzie pochodzić z tej samej lub takiej samej liczby kolejnych lat kalendarzowych mieszczących się w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru, wynikającym z obowiązujących w tamtym czasie przepisów, oraz że ustalony przy przyjęciu tej podstawy wymiaru wskaźnik jej wysokości będzie wyższy od poprzednio obliczonego. Z obliczeń ubezpieczonej wynika, że wskaźnik wysokości emerytury w proponowanym okresie wyniesie 109,30% i będzie on wyższy od poprzednio obliczonego, który wynosił 105,35 . Dodatkowo apelująca wskazała, że uzasadnienie wyroku, wbrew art. 328§2 k.p.c. , nie zawiera wyjaśnienia, z jakiego powodu Sąd Okręgowy nie zastosował normy art. 111 ust. 1 pkt. 1 u.e.r.f.u.s. W treści uzasadnienia ograniczono się jedynie do lakonicznego stwierdzenia, iż : „nie jest możliwe na podstawie obecnych przepisów policzenie emerytury jak chce odwołująca - przy wzięciu pod uwagę 7 kolejnych lat - 1980- 1986". Nie wiadomo, dlaczego zdaniem Sądu Okręgowego norma ta nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie. A tak lakoniczna wypowiedź, bez poparcia jej szerszą analizą i wywodem logicznym, zdaniem Wnioskodawczyni nie spełnia warunków ustawowych w odniesieniu do „wyjaśnienia" podstawy prawnej rozstrzygnięcia. W konkluzji swojego stanowiska apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie prawa do przeliczenia emerytury.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja ubezpieczonej nie jest uzasadniona.

Aby uporządkować ustalenia faktyczne w sprawie, należy w pierwszej kolejności zauważyć, że w wyniku złożonego przez ubezpieczoną w dniu 9 lipca 2013r. wniosku o emeryturę organ rentowy wydał dwie decyzje odmowne z tej samej daty – 31 lipca 2013r. odmawiającą prawa do przeliczenia emerytury na podstawie art. 111 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2013r., poz.1442 ze zm.), nr decyzji: (...) oraz decyzję odmawiającą prawa do obliczenia emerytury na podstawie art.53, nr decyzji: (...). Jak wynika z treści odwołania, dotyczy ono decyzji o nr (...), aczkolwiek treść odwołania koncentruje się na błędnym wyliczeniu podstawy wymiaru świadczenia począwszy od 1996r., jak też powołuje się na załączniki do decyzji o nr (...) . Jednocześnie zarzuty apelacji odnoszą się zasadniczo do decyzji o nr (...), ponieważ dotyczą odmowy przeliczenia świadczenia na podstawie art.111 ust.1 pkt 1 u.e.r.f.u.s. Dodatkowo Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku analizuje zarówno możliwość obliczenia emerytury ubezpieczonej z uwzględnieniem art.53, jak i możliwości jej przeliczenia na podstawie art.111 u.e.r.f.u.s.

W świetle zarzutów apelacji nie ma sporu co do ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Okręgowy. Warto w tym miejscu przypomnieć, że ubezpieczona nabyła prawo do emerytury od 1 grudnia 1996r. Prawomocną decyzją z 22 października 1996r. organ rentowy ustalił podstawę wymiaru świadczenia w oparciu o złożone wówczas dokumenty płacowe (druk Rp-7 za lata 1988-1994-k.7 akt emerytalnych ZUS) z 7 lat kalendarzowych wybranych z ostatnich 16 przed nabyciem prawa do emerytury, tj. z lat 1988-1994, na 95,70%. Na skutek wniosku o przeliczenie świadczenia z 11 października 2001r., do którego załączono nowe dokumenty płacowe (druki Rp-7 z lat 1980-1996) , ZUS decyzją z 15 października 2001r. obliczył na nowo wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia w oparciu o art.111 ust.1 pkt 2 u.e.r.f.u.s. z uwzględnieniem podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne z kolejnych 10 lat

kalendaryzowanych wybranych z ostatnich 20 lat przed datą nabycia prawa od emerytury, tj. z lat 1981-1990, na 101,24%. Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z 27 sierpnia 2003r., w sprawie o sygn.akt III AUa 1304/02, prawomocnie oddalił apelację ubezpieczonej od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi oddalającego jej odwołanie od ww. decyzji. Kolejny wniosek o przeliczenie świadczenia z 7 stycznia 2009r. z uwzględnieniem wynagrodzeń minimalnych za brakujące okresy skutkowało wydaniem 15 czerwca 2009r. decyzji o przeliczeniu emerytury i ustaleniu (...) z uwzględnieniem podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z ostatnich 20 lat przed datą nabycia prawa od emerytury, tj. z lat 1980-1989, na 105,35% i jest to podstawa wymiaru świadczenia obowiązująca nadal.

Odnosić należy też, że na wniosek ubezpieczonej decyzją z 11 września 2009r. przyznano jej prawo do emerytury po ukończeniu 60 lat. Kolejną decyzją z 9 grudnia 2011r. odmówiono prawa do ponownego ustalenia prawa do emerytury. Jak słusznie przyjął Sąd Okręgowy, w tak ustalonym stanie faktycznym brak podstaw prawnych do ponownego obliczenia emerytury na podstawie art.53 u.e.r.f.u.s.

Zgodnie z art.53 ust.1 u.e.r.f.u.s. emerytura wynosi:

- 1)24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, oraz
  - 2)po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,
  - 3)po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych
- z uwzględnieniem art. 55.

W myśl art.53 ust.3, emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury. Jednocześnie zgodnie z art.53 ust.4, przepisu ust. 3 nie stosuje się, jeżeli zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

Zasadnie przyjął organ rentowy, że nie można ponownie ustalić emerytury dla osoby, która ma już ustalone prawo do tego świadczenia i nie zachodzą podstawy prawne do przyznania kolejnego. W tym wypadku ubezpieczona nabyła po raz pierwszy prawo do emerytury w 1996r. i następnie na jej wniosek przyznano jej emeryturę po ukończeniu 60 lat – w 2009r. Powołany art. 53 dotyczy sytuacji, gdy oblicza się wysokość nowo ustalonej emerytury w oparciu o podstawę wymiaru przyjętą do obliczenia wcześniej przyznanego świadczenia. A zatem również art. 53 ust. 4 ma zastosowanie do ustalenia wysokości nowej emerytury, tj. uwzględnienia kwoty bazowej w części socjalnej świadczenia z dnia złożenia wniosku o emeryturę w wieku powszechnym. W rezultacie art.53 u.e.r.f.u.s. nie może mieć zastosowania w niniejszej sprawie, czego apelująca zasadniczo nie zwalcza. Zarzuty apelacji skupiają się natomiast na wadliwym ustaleniu przez Sąd Okręgowy, że nie ma podstaw prawnych do przeliczenia świadczenia na podstawie art.111 u.e.r.f.u.s. Ponieważ Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przeanalizował również możliwość przeliczenia świadczenia na podstawie art.111 ust.1 z pominięciem pkt 1, należało również odnieść się do zarzutów apelacji w tym zakresie, mając na uwadze, że treścią zaskarżonej decyzji jest ustalenie wysokości+ emerytury należnej wnioskodawczyni.

W myśl art.111 ust.1 u.e.r.f.u.s., wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1)z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,

2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,

3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Skupiając się na zarzutach apelacji dotyczących interpretacji cyt. art.111 ust.1 pkt 1, trzeba podkreślić, że mowa tam tylko o możliwości ponownego obliczenia świadczenia od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia nie jakiegokolwiek wcześniej obowiązującej podstawy wymiaru świadczenia, tylko „poprzedniej”. A zatem przepis nie odnosi się, jak uważa apelująca, do możliwości powrotu do jakiegokolwiek wcześniej ustalonej podstawy wymiaru świadczenia, tylko do poprzednio ustalonej. Dla wyjaśnienia: słowo „poprzedni” oznacza taki, który bezpośrednio poprzedza, jego synonimem jest słowo „ostatni”. W niniejszej sprawie wskazany warunek poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia, o jakim mowa w art.111 ust.1 pkt 1 u.e.r.f.u.s., spełnia (...) obliczony w decyzji z 11 września 2009r. o przyznaniu emerytury z uwzględnieniem zarobków stanowiących podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z kolejnych 10 lat kalendarzowych (1980-1989), na 105,35%. Żądanie, aby cofnąć się do podstawy wymiaru emerytury obliczonej w decyzji z 22 października 1996r. i ponownie ustalać ją z okresu 7 lat wybranych z ostatnich 16 lat kalendarzowych, nie znajduje oparcia w ww. art.111 ust.1 pkt 1 u.e.r.f.u.s. Nie jest to bowiem w przypadku ubezpieczonej poprzednia (ostatnia) obowiązująca podstawa wymiaru świadczenia. Przy czym powołane przez apelującą wyroki Sądu Najwyższego i Sądu Apelacyjnego w Katowicach nie mogą mieć zastosowania, ponieważ dotyczyły innych stanów faktycznych. Wyrok Sądu Najwyższego z 18 maja 2007r., I BU 13/06, odnosił się do sytuacji, gdy strona miała ustaloną podstawę wymiaru renty w 1994r. z uwzględnieniem wynagrodzeń, które stanowiły podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 5 lat kalendarzowych (1980-1984), a (...) ustalono na 131,84%. W 2004r. strona nabyła prawo do emerytury i zdaniem Sądu Najwyższego w tym wypadku ubezpieczony ma prawo do ponownego obliczenia emerytury na podstawie art.111 ust.1 pkt 1 z takiej samej liczby lat kalendarzowych mieszczących się w okresie wskazanym do ustalenia podstawy pobieranej wcześniej renty, która została przyjęta za podstawę wymiaru emerytury. W tym wypadku spełniona została zatem przesłanka uwzględnienia do obliczenia emerytury poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia (renty). Również cytowany przez apelującą wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 28 września 2004r., III AUa 1357/03, dotyczy sytuacji, gdy poprzednią podstawę wymiaru przysługującej ubezpieczonemu emerytury stanowiła podstawa wymiaru renty ustalona w oparciu o dochód osiągnięty w ciągu 24 miesięcy wybranych z ostatnich 12 lat zatrudnienia. W ocenie Sądu Apelacyjnego w Katowicach prawidłowa wykładnia art.111 ust.1 pkt 1 u.e.r.f.u.s. winna uwzględniać jedynie to, że zgłoszona na zasadach w nim przewidzianych podstawa wymiaru będzie pochodzić z tej samej lub takiej samej liczby lat kalendarzowych mieszczących się w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru (...). Zupełnym nieporozumieniem jest zarzut błędnego wyliczenia świadczenia w 1996r., ponieważ jak ustalił Sąd Okręgowy, w 1996r. organ rentowy dysponował tylko drukiem Rp-7 z lat 1988-1994 i dlatego nie mógł wyliczyć korzystniejszego wskaźnika z uwzględnieniem zarobków z lat 1980-1986, jak domaga się wnioskodawczyni w piśmie procesowym na k.10 akt sprawy. Natomiast złożony później (w dniu 11 października 2001r.) wniosek o przeliczenie emerytury na podstawie art.111 ust.1 u.e.r.f.u.s. z uwzględnieniem nowych dokumentów płacowych został prawomocnie rozstrzygnięty. Wydana w jego następstwie decyzja z 15 października 2001r. o przeliczeniu emerytury w oparciu o powołany wyżej przepis była przedmiotem postępowania sądowego i oceny zarówno przez Sąd Okręgowy, jak i Sąd Apelacyjny w Łodzi, który wyrokiem z 27 sierpnia 2003r., w sprawie o sygn.akt III AUa 1304/02, prawomocnie oddalił apelację ubezpieczonej od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z 4 lipca 2002r., sygn. akt VIII U 6046/01, oddalającego jej odwołanie od ww. decyzji.

W rezultacie powyższych rozważań należy uznać, że podniesione przez apelującą zarzuty nie dają podstaw do podważenia zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego i dlatego na podstawie art.385 k.p.c. apelacja podlegała oddaleniu.